

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt I C 550/14 z powództwa P. A. przeciwko (...) Zakładowi (...) na (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 18.000 zł:

1. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 6.120 zł od dnia 5 maja 2015 roku do dnia zapłaty i od kwoty 180 zł od dnia 29 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałej części,
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 170,36 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwotę 116,97 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu wyłożonej tymczasowo przez Skarb Państwa,
5. nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwotę 217,23 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu wyłożonej tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana, zaskarżając orzeczenie w części. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił:

- 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 805 k.c. w związku z § 2 ust. 1 pkt. 2 ogólnych warunków grupowego ubezpieczenia pracowniczego typ P PLUS i § 4 ogólnych warunków dodatkowego grupowego ubezpieczenia na wypadek trwałego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego spowodowanego nieszczęśliwym wypadkiem poprzez uznanie przez Sąd Rejonowy, iż zdarzenie z dnia 28 stycznia 2013 roku wypełnia definicję nieszczęśliwego wypadku zawartą w powyższych ogólnych warunkach, a tym samym uznanie iż zdarzenie to objęte jest zakresem odpowiedzialności pozwanego,
- 2) naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny dowodu z opinii biegłego sądowego polegające na ustaleniu, iż przyczyną zewnętrzną nieszczęśliwego wypadku był szybki bieg powoda do piłki, skutkujący nagłym skurczem mięśnia trójgłowego łydki i jednoczesnym mocnym naciskiem przedstopia na podłoże, a następnie przerwanie ścięgna A..

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, skorygowanie kosztów procesu za I instancję i zasądzenie kosztów procesu za II instancję.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie bez ich wszechstronnego rozważenia

w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądzenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Z wywiedzionej przez stronę pozwaną apelacji wynika, iż pozwany upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanej wyżej normy prawnej poprzez błędne ustalenia oparte na opinii biegłego sądowego w zakresie przyczyn obrażeń powoda wskazujące, że gwałtowne jego zachowanie i szybki bieg do piłki skutkujący nagłym skurczem mięśnia trójgłowego łydki, a następnie przerwaniem ścięgna A. stanowi przyczynę zewnętrzną nieszczęśliwego wypadku a nie jak chce pozwany przyczynę wewnętrzną tkwiącą w organizmie powoda. Zdaniem pozwanego uszkodzenie ciała polegające na przerwaniu ciągłości ścięgna A. – jak opisał to biegły w swojej opinii – spowodowane zostało skurczem mięśnia trójgłowego łydki przy jednoczesnym nacisku przodostopia na podłoże. Taki właśnie mechanizm uszkodzenia ścięgna zadziałał w przypadku powoda. Według pozwanego w takich okolicznościach niedopuszczalna jest interpretacja przyczyny zewnętrznej dokonana przez Sąd I instancji.

Tak przedstawiona przez stronę pozwaną w wywiedzionej apelacji argumentacja uznana musiała zostać jednakże za chybioną. Wbrew stanowisku skarżącego bowiem Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na rzetelnie i wnikliwie przeprowadzonej ocenie materiału dowodowego, zwłaszcza w postaci opinii biegłego sądowego i w sposób jasny, czytelny, a także logiczny wyjaśnił, z jakich powodów w jego ocenie za miarodajne dla oceny skutków wypadku, jakiemu uległ powód, należało uznać opinię biegłego sądowego z zakresu ortopedii. W szczególności podzielić należy stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż opinia biegłego ortopedy w sposób pełny i wyczerpujący udzieliła odpowiedzi na wszystkie postawione przez tenże Sąd pytania. Ocena i analiza opinii oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Rejonowy prawidłowo. Słusznie Sąd Rejonowy ustalił, że to gwałtowny start do piłki, skutkujący nagłym skurczem mięśnia trójgłowego łydki i jednoczesnym mocnym naciskiem przodostopia na podłoże spowodował naderwanie jego ścięgna. Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że tego gwałtownego zachowania powoda i jego szybkiego biegu nie można zakwalifikować jako przyczyny wewnętrznej tkwiącej wewnątrz organizmu powoda. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego,

że za przyczynę wewnętrzną można byłoby uznać stan chorobowy powoda, czy zbyt duże przeciążenie nogi, nie zaś jego bieg. Szybki bieg, podobnie jak potknięcie czy przewrócenie, wywołane na przykład nieuwagą to jednak są to zdarzenia zewnętrzne. Słusznie zatem Sąd Rejonowy wyciągnął wnioski, płynące z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii, że skutki gwałtownego biegu powoda w postaci reakcji jego organizmu, polegającej na napięciu mięśnia, a następnie jego naderwaniu pozostawały niezależne od woli powoda i jego stanu zdrowia. Jak wskazywała opinia biegłego, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, do takiej reakcji organizmu na nagły bieg może dojść, nie tylko w sytuacji przeciążenia nogi (tak jak często u sportowców), lecz również u osób nie uprawiających sportu, a zatem bez występujących przeciążeń. W sprawie nie zostało wykazane, aby u powoda występowały jakiegokolwiek zmiany przeciążeniowe.

Reasumując, należy stwierdzić, iż ocena materiału dowodowego w sprawie przez Sąd Rejonowy, że uszkodzenie ścięgna A. u powoda nastąpiło z przyczyn zewnętrznych jest prawidłowa.

Za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 805 k.c. w związku z § 2 ust. 1 pkt. 2 ogólnych warunków grupowego ubezpieczenia pracowniczego typ P PLUS i § 4 ogólnych warunków dodatkowego grupowego ubezpieczenia na wypadek trwałego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego spowodowanego nieszczęśliwym wypadkiem poprzez uznanie przez Sąd Rejonowy, iż zdarzenie z dnia 28 stycznia 2013 roku wypełnia definicję nieszczęśliwego wypadku zawartą w powyższych ogólnych warunkach, a tym samym uznanie iż zdarzenie to objęte jest zakresem odpowiedzialności pozwanego.

Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt. 2 ogólnych warunków grupowego ubezpieczenia pracowniczego typ P PLUS, na który powołuje się skarżący, nieszczęśliwy wypadek to niezależnie od woli i stanu zdrowia osoby, której życie lub zdrowie jest przedmiotem ubezpieczenia, gwałtowne zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, będące wyłączną oraz bezpośrednią przyczyną zdarzenia objętego odpowiedzialnością (...) SA (k. 38). Natomiast według § 4 ogólnych warunków dodatkowego grupowego ubezpieczenia na wypadek trwałego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego spowodowanego nieszczęśliwym wypadkiem zakres ubezpieczenia obejmuje wystąpienie u ubezpieczonego trwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego nieszczęśliwym wypadkiem zaistniałym w okresie odpowiedzialności (...) SA (k. 42).

Zdaniem Sądu Okręgowego, słusznie Sąd Rejonowy uznał, że zdarzenie dotyczące uszkodzenia ścięgna A. u powoda, spełniało przesłanki definicji nieszczęśliwego wypadku zawartej w § 2 ust. 1 pkt. 2 cyt. ogólnych warunków ubezpieczenia. Opisane zdarzenie było gwałtowne wywołane wyłączną, zewnętrzną przyczyną (o czym napisano powyżej), a nie jak twierdzi pozwany przyczyną wewnętrzną tkwiącą w organizmie powoda. Rację miał zatem Sąd Rejonowy, że zdarzenie to objęte było zakresem odpowiedzialności pozwanego (por. § 4 cyt. ogólnych warunków ubezpieczenia).

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, iż Sąd Rejonowy w pełni prawidłowo ocenił wystąpienie w niniejszej sprawie wszystkich przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.